

[Arne Larsen.]

ske industrivirksomheder, som er kommet i vanskeligheder. Derfor mener vi, at en støttelovgivning ikke alene af den art, som de to lovforslag her dækker, men muligvis støttelovgivning i videre forstand så afgjort er nødvendig for at sikre produktion og beskæftigelse. Socialistisk folkeparti har da også fremsat forslag til folketingsbeslutning om en sådan lovgivning; vi håber, at partierne vil se meget, meget velvilligt på det, for vi tror, at vi kommer ud for væsentlige vanskeligheder i den kommende tid.

Hr. Stetter var meget betænkelig ved denne støtte til industrivirksomheder og stillede det spørgsmål, om det nu var i overensstemmelse med Romtraktaten. Jeg synes, det er at tage sorgerne lidt vel rigeligt på forskud, for om vi overhovedet kommer ind under Romtraktaten er da et meget, meget stort spørgsmål — jeg håber det ikke; men i alt fald kan det jo tage mange år, så jeg synes ikke, det spørgsmål, der blev rejst i denne forbindelse, er særlig relevant; det kan vi sagtens gemme til en anden lejlighed.

Bernhard Baunsgaard: Det har allerede været antydnet heroppefra, at det er noget af en historisk dag i dag, og jeg synes, det er kedeligt, at vi ikke kan fejre den her i folketinget på en eller anden måde. Den røde løber burde være lagt ud, eller der burde have været blomster. Det er nemlig første gang i folketingets historie, venstre og konservative er med til at støtte en egnsudviklingslov. Når det er tilfældet, hjælper det ikke så forfærdelig meget, at man som den konservative ordfører for lidt siden talte om det beklagelige i, at der havde været strid om noget så naturligt, som at de bedre stillede egne skulle støtte de mindre godt stillede; det er rigtigt og rimeligt at gøre det, og det burde de konservative og venstre have gjort for 10 år siden, da vi første gang diskuterede egnsudvikling. Men nu er de altså kommet med, og det bør vi naturligvis glæde os over, selv om vi så ikke er så fromme, at vi glæder os mere over én —

eller i dette tilfælde to — syndere, der omvender sig, end over syndere, der slet ikke har omvendelse behov.

Med hensyn til den måde, som egnsudviklingslovene — for vi har jo haft to: en allerede fra 1958, og en fra 1962 — har virket på hidtil, kan man vist kun fastslå, at de har virket godt — i hvert fald, hvis man ser på det på den måde, at der ikke må være tab. Tabene har, så vidt jeg kan skønne, været i nærheden af 1 pct. i alt, og det er så lidt, at man nok kan spørge, om der ikke i nogle tilfælde er afvist projekter, som burde være støttet.

Der er denne gang tale om, at vi skal udvide egnsudviklingsloven med statsgaranti for driftslån; det har jo bekymret de konservative meget, og det forstår man naturligvis godt, når de nu skal til at tænke i disse baner. Jeg må sige, at det forekommer mig at være rimeligt, at vi prøver, om det ikke er en god nyskabelse. Det er så meget mere rimeligt, som handelsministeren jo i udvalget har lovet, at man ikke vil gå ud over de 3-5 mill. kr. årligt, og har sagt, at det vil være rimeligt om to år at tage loven op til vurdering. Viser det sig så, at denne nyskabelse ikke passer ind i egnsudviklingsloven eller medfører for store ulemper af anden art, vil den til sin tid kunne blive taget ud. Jeg skal også understrege, at der her kun er tale om en statsgaranti, ikke om statslån.

Af de andre ting, der er truffet bestemmelse om under udvalgsarbejdet, er jo, til hvilken by egnsudviklingsrådet skal flytte, og hvor egnsudviklingsdirektoratet skal ligge, og det er blevet Silkeborg. Jeg skal naturligvis ikke her sige noget slemt om Silkeborg — det er en udmærket by i mange henseender — men jeg kan nu alligevel ikke lade være med at komme med et par bemærkninger.

Så vidt jeg forstår af pressemeddelelser, er nemlig en af begrundelserne for at flytte til Silkeborg den, at den nødvendige sagskundskab findes i Århus. Det gælder lærerkrafterne ved de højere læreanstalter, der i givet tilfælde vil finde anvendelse som råd-